

[Leif Hermann]

Det var begrundelsen for at lukke klorproduktion på Sojakagen, og nu står vi så over for et principielt tilsvarende problem.

Phenmediphamproduktionen på KVK er jo stadfæstet, om jeg så må sige, af Miljøankenævnet. Der er to afgørende momenter, der her spiller ind: risikomomentet og giftighedsmomentet. Hvad siger Miljøankenævnets kendelse om risikomomentet? Miljøankenævnets kendelse minimerer naturligvis risikomomentet så meget, som det overhovedet kan.

Vi ved, at risikobetrægtninger er overordentlig usikre, og lad mig blot citere fra Information den 30. marts 1987, hvor lektor Hoffmann-Jørgensen fra Århus Universitet, der er sandsynlighedsteoretiker, kalder risikovurderingerne fra Risø for: »Det er ikke videnskab, det er tro og håb«, siger han. Når hr. Helge Adam Møller kommer herop og fortæller om, hvordan risikobetrægtninger kan omsættes til det rene sludder, så er det måske på tide at minde om Tjernobyl, Bhopal, Sandoz, Seveso.

Om giftigheden af det stof, der er tale om, er Miljøankenævnet ikke i tvivl. Miljøankenævnet fastlægger, at det har en giftighed svarende til det stof, der kom ud af Bhopalkatastrofen.

Fru Marianne Jelved, som spiller en central rolle i denne sag, har lænet sig op ad to argumenter. Det ene argument er, at sagen er kørt efter bogen. Det er korrekt, det er den. Det er et lidt sært argument i øvrigt, at tingene er lavet i overensstemmelse med love og regler. Det andet argument er, at der er offentlighed i beredskabsplanlægningen. Uheldigvis for fru Marianne Jelved har justitsministeren netop fra denne talerstol under det foregående punkt bekræftet, at den offentlighed, der bliver tale om, er den offentlighed, der gælder efter den lov om offentlighed i forvaltningen, der er gældende.

Fru Marianne Jelved har altså henvist befolkningen i Køge til den ret, de havde i forvejen. Tror fru Marianne Jelved så, at der bliver tale om en udvidet adgang til offentlighed? Nej, det bliver der ikke tale om. Jeg har spurgt justitsministeren om det efter at have noteret mig fru Marianne Jelveds begrundelse, og svaret er glasklart, nemlig det samme, som ministeren sagde herfra – lidt mere florumvundet sagde ministeren det – men jeg overlader gerne svaret fra ministeren til mig til fru Marianne Jelveds fornøjelige læsning.

Hvad er det så for en produktion? Hvad er det så for en redning for det danske samfund, vi står i med hensyn til phenmediphamproduktionen? Seks arbejdspladser, en produktion, der ikke er igangsat endnu, en produktion, som borgerne i Køge og deres byråd er enige om at man ikke vil have, en produktion, som Hovedstadsrådet ikke vil have. Det er muligt, at Miljøankenævnet ikke skal tage stilling til den slags ting, men skal et folkevalgt organ se væk fra det? Har Folketinget ikke en ret til, har Folketinget måske ikke nærmest en pligt til at lytte til den angst, som kommer til udtryk i det?

Det svækker ikke det forhold, jeg indledte med at sige: at Folketinget naturligvis ikke kan være overreferent i alle sager. Derfor har jeg også bedt miljøministeren om en redegørelse for den kemiske industris forhold for så vidt angår dens miljøpåvirkning. Så kan vi få et bedre og et grundigere udgangspunkt for at finde ud af, om vi skal til at lave en særlig lovgivning vedrørende risikovirkningsomheder. Indtil da skal vi naturligvis lytte til, hvad folk siger.

Winther (V):

I Venstre kan vi ikke støtte beslutningsforslaget. Som det allerede har været nævnt af ministeren, har Miljøankenævnet givet tilladelse til en 2-årig forsøgsproduktion, og forsøgsproduktionen er afgjort efter miljøloven med Miljøankenævnets tilladelse.

Nu må vi vel lade fornuften råde og ikke forbyde al produktion, blot fordi man tror, det kan være farligt. Sandsynligheden for, at der sker et uheld af alvorlig karakter, er utrolig ringe, og hele produktionsprocessen er gennemanalyseret helt til bunds.

Socialdemokratiet har ved fru Ritt Bjerregaard sagt, at miljøkrav gerne må koste arbejdspladser. Her er det jo tydeligt, at det er Socialdemokratiets ideologi at følge denne holdning, som fru Ritt Bjerregaard har lagt frem.

Også Fælles Kurs følger trop. Der siger man ved hr. Jørgen Tved, at man åbenbart ikke vil afveje forholdet mellem sikkerhedskrav og arbejdspladser.

SF-ordføreren, hr. Leif Hermann, var inde på, at risikobetrægtninger er overordentlig indviklede. Ja, det er de. Der er intet her i livet, der er 100 pct. sikkert. Selv det at være folketingsmedlem vil også kunne betragtes ud fra en risikobetrægtning. Det kunne jo være sådan, at hr.